

og bestemme, skulde være saadanne Udgifter, som denne Lov omhandler. Det vil lettelig ses ved at gaa de enkelte Paragrafer igjennem, at der flere Steder er henvist til særegne Indtægter og Udgifter, og navnlig omtalt forskellige Udgifter, hvis Afholdelse af Statskassen betinges af, at der er kommet Indtægter tilstede paa den paagjældende Konto paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget i et saadant Omfang, at de ere tilstrækkelige til at dække de paagjældende Udgifter. Det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har selv forøget de Tilfælde i de foregaaende Paragrafer, hvor der saaledes henvises til Forholdet imellem disse bestemte Indtægter og Udgifter. Han har nemlig foreslaaet, og Thinget har for en Times Tid siden vedtaget et Forslag, der gik ud paa, at man i § 2 skulde betinge Tilskudet til de Embeder der have en mindre Ansættelsessum end 220 Sønder Byg, deraf, at de Indtægter, der indflyde i Statskassen efter Loven, ere tilstrækkelige til deraf at afholde saadanne Tilskud. Det er i god Overensstemmelse dermed, forekommer det mig, naar man saaledes helt igjennem har stillet Indtægterne og Udgifterne i et vist Forhold til hinanden, at man da ogsaa i den nye § 10 henviser til, at de Udgifter, der blive at opføre paa den paagjældende Konto, ere saadanne Udgifter, som omhandles i den nærværende Lov. Naar man nu vil sige, at saa binder man jo Bevillingsmyndigheden, at saa skaber man jo en særlig Fond, saa svarer jeg: nei, man skaber ikke derved nogen særlig Fond. Overalt i Loven er der stillet den Forandring, at man har sat „Statskassen“ istedetfor Fonden. Dermed har man naturligvis ogsaa havt en Tanke, nemlig den, at gjøre det klart og fremtrædende, at her ikke er nogen Fond med særlige Midler, men den almindelige Statskasse. Hvis disse Indtægter skulde ophøre at være almindelige Statsindtægter, fordi der gives en Lov, der anviser en særegen Anvendelse af visse af Statskassens Indtægter, saa maatte det Samme siges at blive Tilfældet i mangfoldige andre Tilfælde, hvor visse Udgiftsbeløb blive opførte paa Finantsloven i Overensstemmelse med visse Love. Man har jo desuden ofte her i Folkethinget

villet hævde, at Finantsloven stod over alle Love, og at, selv om der var givet en Lov, som bestemte, at en vis Udgift skulde finde Sted, var der Mulighed for paa Finantsloven for det enkelte Aar at vedtage noget Andet, end hvad der stod i Loven. Er denne Sætning rigtig — og det mene formodentlig de ærede Medlemmer, som tidligere saa ofte have fremsat og forsvaret denne Anskuelse — saa forekommer det mig ogsaa, at de maa kunne finde sig fuldkommen beroligede, om der ogsaa her staar, at Udgiften skal afholdes i Overensstemmelse med nærværende Lov; thi det følger jo, da af den omtalte Sætning, at hvis man i et enkelt Aar skulde mene, at det var forsvaret og rigtigt at give Udgiften en anden Anvendelse end den, der er stemmende med nærværende Lov, saa kan man paa Finantsloven gjøre noget Saadant. Men man derimod, at man paa Finantsloven skal respektere en Lov, som inden visse Grændser har givet en vis Del af Statskassens Midler en vis Anvendelse, ja, saa er det vel ganske vist, at saa vil man ogsaa paa dette Punkt komme til at føle sig bunden til at respektere den af Lovgivningsmagten selv givne Lov, saalænge den slaar ved Magt; men — jeg gjentager det — det er da ikke Andet, end hvad der er Tilfældet i mangfoldige andre Forhold. Endelig skulde jeg tilføje, at forsaavidt man maatte mene, at disse Indtægter, hvorom der her er Tale, rimeligvis ville stige til et saadant Beløb, at det vil have virkelig praktisk Betydning, om man i Henseende til Anvendelsen af Overskudet skulde være bunden, om man vil moralsk bunden, til at anvende dem alene til de Udgifter, hvorom her er Tale, eller tillige kunde anvende dem til andre Diemed, saa vil der jo være god Leilighed til at træffe anden Bestemmelse derom, naar Loven skal revideres, hvilket skal ske efter 10 Aars Forløb. Jeg tillader mig nu, at formene, at man neppe i de første 10 Aar vil faa praktisk Anvendelse for en Afgang til, uden mindste Hensyn til den Lov, hvorom her er Tale, at disponere over Overskudet, fordi der i den nærmeste Tid neppe vil fremkomme saa bestemt fremtrædende Overskud, at man vilde kunne anse det for rigtigt at disponere derover paa